

Աստղիկ ՉՈՒԲԱՐՅԱՆ, Լիլիթ ՍԱՐԳՍՅԱՆ
Երևանի պետական համալսարան

**ԼԵԶՎԱԿԱՆ ԽՏԱՑՈՒՄԸ՝ ՈՐՊԵՍ ՏՆՏԵՍՄԱՆ
ՄԿԶԲՈՒՆՔԻ ԻՐԱՑՄԱՆ ՄԻՋՈՑ**

Դեռևս հին ժամանակներից մարդը նկատել է բառի կախարդական հատկությունը՝ «խտացնել» տեղեկատվությունը տրամաբանական-բովանդակային մակարդակում: Դա նախևառաջ կապված է բառի անվանողական գործառույթի հետ: Հին աշխարհի մարդկանց հիացնում էր լեզվական նշանի՝ իր մեջ ընդհանրացված լայն հասկացություններ ամփոփելու զարմանալի կարողությունը, ինչի շնորհիվ նրանք աստվածացնում էին բառը: Այսպես՝ «Ավետարան ըստ Հովհաննեսի» գրքում կարդում ենք. «Սկզբում էր Բանը, և Բանն Աստծո մոտ էր, և Բանն Աստված էր»: Այսինքն՝ բառն է ընկած աշխարհի՝ որպես մեկ ամբողջության կայացման հիմքում, բառի մեջ տեղավորվում է մի ամբողջ աշխարհ: Այս իմաստով մենք գործ ունենք լեզվական խտացման հնագույն «մեկնաբանություններից» մեկի հետ:

«Խտացում» տերմինը (լատիներեն compressio – սեղմում) փոխառվել է լեզվաբանության կողմից կապի տեսությունից 20-րդ դարի 60-ական թվականների սկզբին, որտեղ այն նշանակում է «խոսքային ազդանշանի սեղմման գործընթաց՝ առանց դրանում պարունակվող տեղեկատվության ծավալի կորստի» /Комарова, 2005: 14/ [1]: Այսպիսով՝ երբ սկսեցին հետաքրքրվել կապի ժամանակակից միջոցներում գերհաղորդիչների գործածման շնորհիվ տեղեկատվության սեղմման եղանակներով, «խտացում» տերմինը գրավեց նաև լեզվաբանների ուշադրությունը: Վերջիններս նմանություն տեսան բազմուղի հեռահաղորդակցման և լեզվական հաղորդակցության միջև: Շուտով «խտացում» տերմինը համատարած ճանաչում գտավ լեզվաբանների շրջանում, ինչն ունեցավ նաև իր բացասական հետևանքները: Մասնավորապես՝ ինչպես իրավամբ նշում են Գ.Վ.Գլուխովը և Ս.Ս.Կոմարովան՝ դիտարկելով լեզվական կառույցների խտացումը խոսքում որպես ներակա իմաստների առաջացման կարևոր աղբյուր [2], «խտացում» տերմինը բազմաթիվ նշանակություններ ունի, որոնք երբեմն վերաբերում են տարբեր գիտություն-

ների /Глухов, Комарова, 2004: 47-48/, իսկ Ս.Ի.Լիտվինը, մեջբերելով Գ.Վ.Գլուխովին, նկատում է, որ «խտացում» տերմինը բավականին լայն և կամայական է մեկնաբանվում, հաճախ բուն հասկացույթի սահմանումը փոխարինվում է խտացման մասնավոր միջոցների նկարագրությամբ /Литвин, 2003: 19/: Այսպիսով՝ լեզվաբանական գրականության մեջ մինչ օրս չկա «լեզվական խտացում» տերմինի միանշանակ սահմանում:

Լեզվաբանների մեծ մասը լեզվական խտացումը կապում է տնտեսման սկզբունքի հետ [3]:

Բ.Պ. Գլունդիկն ասում է. «Լեզվում և խոսքում տնտեսման սկզբունքի ուսումնասիրության հետ կապված առաջ քաշվեց լեզվական խտացման՝ որպես տնտեսման սկզբունքի իրացման միջոցի հասկացությունը» /Дюндик, 1971: 6/: Ըստ Ս.Ս.Կոմարովայի՝ Գ.Վ.Պանը նշում է, որ խտացումը «տնտեսման սկզբունքի իրացման արդյունքն է» /Комарова, 2005: 20/, իսկ Ս.Ի. Լիտվինի համաձայն՝ Վ.Ն. Կուրյակովը խտացումը դիտարկում է որպես լեզվական տնտեսմամբ պայմանավորված, բոլոր լեզվական մակարդակները ներառող օրինաչափ գործընթաց /Литвин, 2003: 19/: Որոշ լեզվաբաններ լեզվական խտացումը համարում են լեզվական տնտեսման տեսակ: Մասնավորապես՝ Ն.Ա.Գլուխովան, խտացումը համարելով տնտեսման տեսակ, սահմանում է այն որպես «երկրորդական գործընթաց և արդյունք, որով ծավալված կառույցը փոխարինվում է սեղմված կառույցով՝ փոխանցվող տեղեկատվության ծավալի պահպանմամբ» /Глухова, 1987: 28/: Խտացման և տնտեսման նույնացման միտում նկատվում է նաև Ե.Վ. Գրուդևայի մոտ, ով, հակադրելով խտացումը ավելցուկային տարրերի կիրառմանը, նշում է, որ «եթե խտացումը խոսողի ջանքերի տնտեսումն է հաղորդման պլանավորման որոշակի փուլում, ապա ավելցուկային տարրերի կիրառումը /ավելորդաբանությունը/ յուրատեսակ «շռայլություն» է՝ ի շահ հաղորդման հասցեատիրոջ» /Грудьева, 2008: 3/: Սակայն հարկ է նշել, որ անընդունելի է խտացման և տնտեսման նույնացումը: Բանն այն է, որ խտացումը մեծապես պայմանավորված է խոսողի/գրողի՝ լեզվական միջոցները հնարավորինս արդյունավետ օգտագործելու և դրանով իսկ հաղորդակցական մտադրությունն ավելի հեշտ ու արագ իրականացնելու ձգտմամբ: Սակայն լեզվական միջոցների արդյունավետ օգտագործումը ոչ միայն ենթադրում է այդ միջոցների պարզ

խնայողություն, հետևաբար, և խոսողի/գրողի ջանքերի տնտեսում, այլև մի շարք այլ խնդիրների իրականացում, ինչպես օրինակ՝ տեքստին արտահայտչականության և հուզականության հաղորդում կամ ինչ-ինչ արտալեզվական գործոններով պայմանավորված՝ փոխանցվող տեղեկատվության որոշակի հատվածի ներակայում, որի դեպքում լեզվական միջոցների տնտեսումը ոչ թե պատճառ է կամ նպատակ, այլ միջոց: Հետևաբար լեզվական տնտեսումը սահմանելով որպես նվազագույն լեզվական միջոցներով առավելագույն հաղորդակցական արդյունքի հասնելու ձգտում՝ մենք այն կարծիքին ենք, որ լեզվական խտացումը, հանդես գալով որպես լեզվում և խոսքում լեզվական տնտեսման սկզբունքի իրացման միջոց, տարբեր է տնտեսումից: Այս համոզմունքը հիմնավորվում է այն փաստով, որ տեղեկատվության խտացման գործաբանական-հաղորդակցական նպատակները հաշվի առնելու դեպքում պարզ է դառնում, որ անկախ հաղորդակցության ոճային և ժանրային առանձնահատկություններից՝ **հաղորդման ամբողջականությունն ու արդյունավետությունը որոշվում է ոչ թե օգտագործվող խոսքային միավորների ծավալով, այլ վերջիններիս իրադրային և գործառական նպատակահարմարությամբ:**

Վերադառնալով լեզվական խտացման սահմանման խնդրին՝ հիշեցնենք, որ գոյություն ունեն բազմաթիվ տեսակետներ լեզվական խտացման բնույթի վերաբերյալ: Այսպես՝ Կ.Մ.Սուխենկոն խտացումը դիտարկում է որպես քարզմանության ժամանակ [4] գործածվող ոճական հնարք, «որը հնարավորինս խնայողաբար ապահովում է տեքստի արդյունավետ կազմակերպումը... առանց սկզբնաղբյուր տեքստի բովանդակության անփոփոխ բաղադրիչի աղավաղման» /Сухенко, 1973: 17/:

Մ.Դ.Ստեպանովան խտացումը դիտարկում է ձևաբանական մակարդակում՝ որպես մեկ ձևությամբ մեկից ավելի իմաստների համատեղում /Степанова, 1968/:

Ս.Ա.Կոմարովան, Գ.Վ.Գլուխովը և ուրիշներ ուսումնասիրում են խտացումը բառակազմության մակարդակում /Комарова, 2005; Глухов, 1992/:

Ինչպես երևում է լեզվական խտացման սահմանումների մեծ մասից, լեզվական խտացումն ամենաշատն ուսումնասիրվել է շարահյուսական մակարդակում:

Այսպես՝ Մ.Վ.Նիկիտինը սահմանում է խտացումը որպես «լեզվի շարահյուսական կառույցների՝ բովանդակային առումով համարժեք խոսքային ձևավորությունների դաս, որոնց իրականացումը ենթադրում է այդ կառույցների որոշ տարրերի բացթողում և որոշ տարրերի պահպանում» /Никитин, 1976: 67/:

Համաձայն Կ.Ա.Բոբրովայի սահմանման՝ խտացումը «տեքստի լեզվական միավորների իմաստային և կառուցվածքային վերադասավորման գործընթացն է, որի արդյունքում լեզվական միավորները կրկնակի անվանման շնորհիվ ավելի հարուստ բովանդակություն են հաղորդում հաղորդակցության գործընթացում, քան նրանց հատուկ է հարացուցային առումով» /Боброва, 1986: 30/:

Ն.Բ.Պրիմերովան լեզվական խտացման հասկացույթը սահմանում է որպես «լեզվական միավորի կառուցվածքի կրճատման գործընթաց, որը տեղի է ունենում առանց դրանում պարունակվող տեղեկատվության կորստի [5], և որը կրում է պարբերական բնույթ, ոճական առումով նշույթավորված չէ, իրականանում է ինչպես ավելցուկային տարրերի գիտակցման, այնպես էլ վերջիններիս՝ պակաս ընդարձակ միավորներով փոխարինման հաշվին» /Примерова, 1988: 4/:

Տարբեր լեզվաբանների կողմից առաջարկված վերոնշյալ սահմանումներն ունեն մեկ ակնհայտ ընդհանրություն, այն է՝ լեզվական խտացման հասկացույթը սերտորեն առնչվում է ձևի և բովանդակության գոյաբանական հակադրամիասնությանը: Մասնավորապես՝ տեղի է ունենում լեզվական միավորի չափսի կրճատում կամ կառուցվածքի սեղմում, որը միաժամանակ ուղեկցվում է լեզվական միավորի իմաստային ծանրաբեռնվածության աճով: Հետևաբար խտացումը պետք է դիտարկել երկու մակարդակներում՝ ձևի և բովանդակության [6], ընդ որում՝ մի շարք ներակա իմաստային բաղադրիչների վերականգնումը, որոնց առաջացումը բնորոշ է լեզվական խտացմանը, կատարվում է համատեքստի, խոսքային իրադրության, հաղորդման հասցեագրողի և հասցեատիրոջ ընդհանուր գիտելիքների և տեքստային կանխենթադրույթների հիման վրա: Այլ կերպ ասած՝ խոսքը գնում է լեզվական խտացման տրամաբանական-բովանդակային հարթության մասին [7]:

Ամփոփելով լեզվական խտացման տարբեր սահմանումները՝ ակնհայտ է դառնում նաև այն, որ լեզվական խտացման խնդրի

ուսումնասիրությամբ զբաղվող լեզվաբանների մեծ մասն այն կարծիքին է, որ «խտացման արդյունքները դրսևորվում են լեզվի բոլոր մակարդակներում՝ սկսած հնչյունաբանությունից, վերջացրած լեքսիկական իմաստաբանությամբ, ընդ որում՝ յուրաքանչյուր մակարդակում դրանք յուրօրինակ դրսևորում են գտնում» /Мурзин, 1974: 77/: Սակայն ինչպես իրավամբ նշում է Ս.Ս.Կոմարովան /Комарова, 2005: 23/, ընդունելով լեզվական խտացման առկայությունը համարյա բոլոր լեզվական մակարդակներում՝ տարբեր լեզվաբաններ տարբեր թվով մակարդակներ են առանձնացնում և լեզվական խտացման տարբեր օրինակներ են բերում:

Այս ուղղությամբ մեծ աշխատանք են կատարել Ա.Պ.Վասիլևսկին և Յ.Մ.Էդմինան /Василевский, Эдмина, 1967: 37-38/, ովքեր առանձնացնում են լեզվական խտացման դրսևորման հետևյալ վեց մակարդակները. 1. հնչույթաբանական կամ գրույթի մակարդակ (հնչույթի կամ գրույթի բացթողում), 2. ձևաբանական (հապավումների առաջացում), 3. շարահյուսական (նվազագույնս ծավալված կառույցների գործածություն), 4. բառային (տեքստում բառերի բացթողում), 5. շարահյուսական-բառային (սպասարկող և օժանդակ բառերի բացթողում) և 6. իմաստաբանական (տեղեկատվության պակաս կարևոր մասի բացթողում):

Ընդհանուր առմամբ ընդունելով Վասիլևսկու և Էդմինայի դասակարգումը՝ հարկ ենք համարում մեր կողմից ավելացնել 7-րդ՝ տեքստային մակարդակը և տեղեկատվության որոշակի հատվածների բացթողումը դիտարկել որպես լեզվական խտացման դրսևորում հենց այս մակարդակում: Բանն այն է, որ որքան էլ տեղեկատվության բացթողումը պայմանավորված լինի հաղորդման ընդհանուր իմաստային կառուցվածքով, բացթողնված կամ խտացման արդյունքում որպես ներակա ընկալվող տեղեկատվության վերականգնումը հնարավոր է միայն տեքստի՝ որպես կոռսամբողջության հարթության վրա: Իսկ իմաստաբանական մակարդակում լեզվական խտացման դրսևորման լավագույն օրինակը փոխաբերությունն է, որը իմաստի խտացման տեսանկյունից սկսել է դիտարկվել հատկապես վերջին տարիներին՝ պայմանավորված ճանաչողական լեզվաբանության նկատմամբ աճող հետաքրքրությամբ: Այսպես՝ փոխաբերությունն ավանդաբար ընկալվել է որպես խոսքին հուզականություն հաղորդող ոճական հնարք: Սակայն Ջ.Լակոֆն իր *Metaphors We Live By*

աշխատությանը կոտրում է այս կարծրատիպը՝ ապացուցելով, որ մենք «ապրում ենք» փոխաբերություններով, այսինքն՝ փոխաբերությունը կազմում է մեր առօրյա լեզվի անբաժան ու բնական մասը: Ավելին՝ այն վերաբերում է ոչ միայն բառերի, այլև մտածողության ոլորտին /Лакотф, Джонсон, 1990: 387/: Այլ կերպ ասած՝ փոխաբերությունը իրականության խտացված պատկերն է: Որպես տվյալ մտքի ապացույց՝ կարող ենք մեջբերել Լակոֆի առաջարկած փոխաբերության օրինակը՝ Time is money, որն իր մեջ խտացնում է մեր առօրյային բնորոշ մի շարք երևույթներ, այն է՝ հեռախոսային խոսակցության տևողության դիմաց կատարվող վճարումներ, աշխատանքի վարձատրություն՝ ըստ ժամաքանակի, փոխառության դիմաց ավելացող տոկոսադրույք, որոշակի աշխատանքի կամ պարտականությունների կատարման համար անհրաժեշտ ժամանակ և այլն: Է.Վ.Գուբերնատորովայի մեկնաբանմամբ, ով ուսումնասիրում է փոխաբերության խտացնող գործառույթը թարգմանության համատեքստում, փոխաբերությունը ներկայացվում է որպես իմաստի խտացման մտավոր-ճանաչողական մեխանիզմ, այն է՝ փոխաբերությունն իր մեջ խտացնում է իրականության ոչ կարծրատիպային ճանաչողությունը և լեզվի հուզական էներգիան: Փոխաբերությամբ ներկայացված ճանաչողական մոդելը հանդես է գալիս որպես նյարդաֆիզիոլոգիական համակարգերին բնորոշ տնտեսման լեզվամտածողական հարաբերակից /Губернаторова, 2003: 11/:

Այսպիսով՝ ամփոփելով կարող ենք առանձնացնել լեզվական խտացման հասկացույթի հետևյալ բնորոշ առանձնահատկությունները.

ա) լեզվական խտացումը լեզվական տնտեսման սկզբունքի իրացումն է, սակայն նույնական չէ վերջինիս հետ,

բ) լեզվական խտացման հիմքում ընկած է ձևի և բովանդակության գոյաբանական հակադրամիասնությունը,

գ) լեզվական խտացումը դրսևորվում է լեզվի բոլոր մակարդակներում,

դ) լեզվական խտացումն ուղղված է հաղորդակցության առավելազույն արդյունավետության ապահովմանը՝ ըստ հաղորդակցության իրադրային, գործառական և գործաբանական պահանջների:

Հետևաբար լեզվական խտացման սահմանման համար ելակետային համարելով վերոնշյալ չորս առանձնահատկությունները՝

առաջարկում ենք լեզվական խտացման հետևյալ սահմանումը: Լեզվական խտացումը լեզվական տնտեսման սկզբունքով պայմանավորված օրինաչափ գործընթաց է, որը ներառում է լեզվական համակարգի բոլոր մակարդակները և դրսևորվում է լեզվական միավորների ձևի կրճատմամբ և բովանդակության միաժամանակյա պահպանմամբ, ուղղված առավելագույնս արդյունավետ հաղորդակցության ապահովմանը՝ ըստ հաղորդակցության գործառական և գործարանական պահանջների:

Ծանոթագրություններ

1. Կապի տեսությունն իր հերթին սույն տերմինը վերցրել է դասական ֆիզիկայից, որտեղ այն նշանակում է պարզապես որևէ նյութի սեղմում կամ ճնշում /Комарова, 2005: 14/: Տվյալ նշանակությամբ այս տերմինը չէր հետաքրքրում լեզվաբաններին:
2. Խոսելով գեղջման մասին՝ Ն.Գ. Պրիմերովան նշում է, որ այն ներակայմանն առնչվում է այնպես, ինչպես մասն ամբողջին, հետևաբար ներակայման դրսևորման մասնավոր դեպք կարելի է համարել նաև խտացումը /Примерова, 1987/:
3. Ըստ Բ.Պ.Գյունդիկի՝ լեզվի տնտեսման սկզբունքի ուսումնասիրության սկիզբը դրել է ռուս գիտնական, պրոֆեսոր Բոդունեն դե Կուրտենեն՝ առաջ անցնելով Հ.Սուիթից և Պ.Պասիից /Дюндик, 1971: 5/: Նրանց, ինչպես նաև Ա.Մարտինեի /Martinet, 1955/ անվան հետ է կապվում լեզվում և խոսքում տնտեսման սկզբունքի համակարգված ուսումնասիրության սկիզբը: Չնայած նշված գիտնականները լեզվական տնտեսման սկզբունքը ուսումնասիրել են հնչյունաբանության, մասնավորապես՝ լեզվի հնչյունական համակարգի պատմական փոփոխության համատեքստում, նրանց եզրակացություններից շատերը կիրառելի են լեզվի ողջ համակարգի նկատմամբ:
4. Լեզվական խտացման դերը թարգմանության մեջ դիտարկվել է մի շարք այլ լեզվաբանների կողմից ևս, օրինակ՝ Полюян И.В. Компрессия в синхронном переводе с английского языка на русский и с русского языка на английский: практическое пособие М.: Р.Валент, 2011, Беляева Т.Н., Турин И.В. Проблемы компрес-

- сии в синхронном переводе, Вестник Московского университета, Сер.19: Лингвистика и межкультурная коммуникация, 2007, № 4.
5. Ն.Ա.Գլուխովան, սակայն, ուշադրություն է հրավիրում այն փաստի վրա, որ լեզվական միավորները խտացման արդյունքում, հաղորդվող տեղեկատվության իմաստային բաղադրիչի ամբողջական ծավալի պահպանմամբ հանդերձ, կորցնում են քերականական տեղեկատվությունը, ինչը պայմանավորված է խտացման ենթարկված լեզվական միավորի՝ իր մեջ չխտացված կառույցի ողջ տեղեկատվական ծավալի տեղավորման դժվարությամբ: Այս առումով հարկ է նշել, որ քերականական հոմանիշների ձևի տարբերությունը առաջացնում է տարբերություններ իմաստային մակարդակում, ինչն էլ պայմանավորում է քերականական հոմանիշների (տվյալ դեպքում ծավալված և սեղմված կառույցների) գործառական տարբերությունները /Чубарян, 2006/:
 6. Ինչպես նշում է Ե.Ի.Լիտվինը, Մ.Վ.Նիկիտինն առանձնացնում է խտացման երկու տեսակ՝ ձևի խտացում և բովանդակության խտացում կամ իմաստային-շարահյուսական խտացում /Литвин, 2003: 44/:
 7. Գատելով խոսքաստեղծման գործընթացի հոգելեզվաբանական և նյարդալեզվաբանական մեկնաբանությունից /Ахутина, 2007/՝ կարելի է ասել, որ լեզվական խտացման գործընթացը սկսվում է դեռևս խոսքի պլանավորման փուլում՝ լեզվի մտածողական-բովանդակային մակարդակում:

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

1. Боброва К.А. Компрессия как средство повторной номинации в немецкой диалогической речи // Единицы языка в коммуникативных и номинативных аспектах. Л., 1986.
2. Василевский А.Л., Эдмина М.О. О компрессии речи на разных уровнях // Уровни языка и их взаимодействие. М., 1967.
3. Глухов Г.В. Прагма-коммуникативные функции словообразовательной компрессии в современном немецком языке (на материале немецкоязычной прессы). Дис. ... канд. филол. наук. Минск, 1992.
4. Глухов Г.В., Комарова С.С. Лингвистическая компрессия и импликация // Слово-высказывание-дискурс: Международный

- сборник научных статей. Самара: Издательство Самарского государственного университета, 2004.
5. Глухова Н.А. Придаточное предложение как грамматическое средство декомпрессии и компрессии // Сборник научных трудов Московского пед. института иностр. языков. М., 1987.
 6. Грудьева Е.В. Избыточность текста, редукция и эллипсис (на материале русского языка). Автореф. дис. ... докт. филол. наук. Санкт-Петербург, 2008.
 7. Губернаторова Э.В. Метафора как компрессированный компонент высказывания: деятельностный аспект. Автореф. дис. ... канд. филол. наук. Барнаул, 2003.
 8. Дюндик Б.П. Компрессия придаточных предложений в современном английском языке (на материале обстоятельственных придаточных предложений). Автореф. дис. ... канд. филол. наук. М., 1971.
 9. Комарова С.С. Семантическая компрессия в прагматике высказывания (на материале современной немецкоязычной прессы). Дис. ... канд. филол. наук. Самара, 2005.
 10. Лакофф Дж., Джонсон М. Метафоры, которыми мы живем // Теория метафоры. Пер. с англ., фр., нем., исп., польск. яз. М., 1990.
 11. Литвин С.И. Компрессия художественного текста в двуязычной ситуации (на материале англ. и рус. языков). Дис. ... канд. филол. наук. М., 2003.
 12. Мурзин Л.Н. Компрессия текста и семантическая структура предложения // Проблемы синтаксической семантики: Материалы научной конференции МГПИИЯ имени М.Тореза. М., 1976.
 13. Никитин М.В. О компрессии речи на комбинаторно-семантическом уровне // Теория и практика лингвистического описания разговорной речи. Горький, 1976.
 14. Примерова Н.Д. Речевая компрессия в диалогическом единстве. Одесса, 1988.
 15. Степанова М.Д. Методы синхронного анализа лексики. М.: Высшая школа, 1968.
 16. Сухенко К.М. Компрессия именных и глагольных структур при переводе с русского на английский. Дис. ... канд. филол. наук. Киев, 1973.

А. ЧУБАРЯН, Л. САРГСЯН – Языковая компрессия как средство реализации принципа экономии. – Существует множество разнообразных точек зрения на природу языковой компрессии. Термин «компрессия» трактуется очень широко и произвольно, зачастую само понятие подменяется описанием частных средств его реализации. Целью настоящего исследования является разработка рабочего определения языковой компрессии на основе дефиниций, предложенных различными лингвистами. В результате исследования выявлено, что языковая компрессия закономерный процесс и направлен на обеспечение наиболее оптимального обмена информацией в рамках ситуативных и прагматических условий коммуникации.

A. CHUBARYAN, L. SARGSYAN – Linguistic Compression as a Means of Economy Principle Realization. – Linguistic literature abounds in various ideas regarding the nature of linguistic compression. The concept of compression is frequently defined in terms of the concrete means of its realization. Therefore the aim of the given paper is to provide a working definition of linguistic compression, based on the theoretical background contributed by other linguists. The key findings of the study are: a) linguistic compression constitutes the realization of economy principle, but is never to be identified with the latter, b) the dialectical relationship of form and content underlies linguistic compression, c) linguistic compression affects all levels of linguistic structure, d) linguistic compression serves the purpose of ensuring maximum efficiency in the exchange of information in line with the situational, functional and pragmatic requirements of communication.